

Sygn. akt IV KS 54/21

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

w sprawie **S. P.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 listopada 2021 r.

skargi obrońcy oskarżonego S. P.

na wyrok Sądu Okręgowego w R.

z dnia 31 maja 2021 r., r., sygn. akt III Ka (...)

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 7 października 2020 r., sygn. akt X K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić skargę;**
- 2) obciążyć S.P. kosztami sądowymi postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

W dniu 24 sierpnia 2018 r. Prokuratura Rejonowa w R. skierowała do Sądu Rejonowego w R. akt oskarżenia przeciwko S. P. i A. P. w którym zarzucono im popełnienie czynów zakwalifikowanych z art. 286 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w R. wyrokiem z dnia 7 października 2020 r. sygn. akt X K (...), uniewinnił obu oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów.

Od powyższego wyroku apelację złożył Prokurator Rejonowy w R.. Zaskarżył ten wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych S. P. i A. P..

Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 31 maja 2021 r., sygn. akt III Ka (...), uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania.

Skargę na powyższy wyrok sądu odwoławczego wniósł adwokat B.R. - obrońca oskarżonego S. P. **zarzucając:**

1. rażące naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k., mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegające na niezasadnym uchyleniu wyroku Sądu I instancji i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, podczas gdy w sprawie nie zachodzi potrzeba ponownego przeprowadzenia przewodu sądowego w całości, a podstawą dla uchylenia wyroku nie może stać się odmienna ocena Sądu odwoławczego, co do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeświadczenie tego Sądu, iż zaprezentowana przez Sąd I instancji ocena wiarygodności wyjaśnień oskarżonych i przekonanie Sądu orzekającego o braku podstaw do przypisania im sprawstwa i winy jawi się jako nieuprawnione i przedwczesne” co do wydania wyroku Sądu I instancji z obrazą art. 7 k.p.k., jak też podstawą dla uchylenia tego wyroku nie może być przyjęcie przez Sąd odwoławczy, że Sąd *meriti* zaniechał aktywności dowodowej,
2. polegające na uchyleniu wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 7 października 2020 r., sygn. akt X K (...) i przekazaniu sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, tj. Sądowi Rejonowemu w R., podczas gdy w myśl brzmienia art. 437 § 2 k.p.k. w sprawie odwoławczej oskarżonego S. P. nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości, co też wynika z konstatacji Sądu Okręgowego w R. podniesionych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, a co za tym idzie jawiąca się w ocenie Sądu II instancji potrzeba przeprowadzenia dowodów z przesłuchania osób dokonujących zakupu części zamiennych oraz zdaniem Sądu odwoławczego, dość ogólnikowe przesłuchanie świadka M.D. czy R. K. - to w zasadzie potrzeba przeprowadzenia konkretnych czynności dowodowych, tj. przesłuchania osób dokonujących zakupu części, czy ponownego przesłuchania świadków M. D. i R. K., co nie może powodować przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania na zasadzie art. 437 § 2 k.p.k.

Podnosząc te zarzuty **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie

sprawy Sądowi Okręgowemu w R. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę Prokurator Rejonowy w R. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga obrońcy oskarżonego S. P. nie zasługuje na uwzględnienie. Na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Wyżej powołany przepis niewątpliwie powiązany został z art. 437 § 2 k.p.k. stanowiącym, że uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Przedmiotem kontroli, w postępowaniu prowadzonym na podstawie przepisów rozdziału 55a Kodeksu postępowania karnego, jest ustalenie, czy uchylając wyrok sądu pierwszej instancji z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, sąd odwoławczy kierował się podstawami wydania wyroku kasatoryjnego wskazanymi w art. 437 § 2 k.p.k. oraz czy takie rozstrzygnięcie było w konkretnej sprawie konieczne (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 marca 2018 r., sygn. akt V KS 3/18, LEX nr 2486214, z dnia 5 kwietnia 2018 r., sygn. akt II KS 5/18, LEX nr 2488058). W tej sytuacji rozpoznanie przedmiotowej skargi ogranicza się do sprawdzenia, czy zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k., albo czy sąd odwoławczy uchylił wyrok sądu pierwszej instancji pomimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego, względnie, czy jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości (art. 437 § 2 in fine k.p.k.).

W realiach przedmiotowej sprawy powodem kasatoryjnego orzeczenia Sądu Okręgowego w R. była okoliczność objęta unormowaniem z art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k., nakazującym uchylenie zaskarżonego orzeczenia, gdy zachodzi konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.

Wbrew argumentacji ze skargi Sąd Okręgowy R. wykazał, potrzebę wydania orzeczenia kasatoryjnego. Słusznie podkreślił, że po przeprowadzeniu postępowania i dowodowego, Sąd I instancji winien dokonać oceny dowodów spełniającej standardy z art. 7 k.p.k. i uwzględniającej okoliczności wpływające, tak z dowodów odciążających, jak i obciążających oskarżonych, kierując się zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy, postrzegając poszczególne dowody nie jako zjawiska wyizolowane z całości postępowania dowodowego, ale jako elementy składające się na całość postępowania dowodowego. Dopiero bowiem takie ujęcie poszczególnych dowodów może doprowadzić do prawidłowej ich oceny, a w konsekwencji pozwoli poczynić konkretne i jednoznaczne ustalenia faktyczne. Nie można wprowadzić wykluczyć sytuacji, że pomimo wysiłków sądu pojawią się wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k., lecz warunkiem ich powstania musi być prawidłowo przeprowadzone postępowanie dowodowe i ocena dowodów uwzględniająca art. 7 k.p.k. Nie można w żadnym wypadku reguły z art. 5 § 2 k.p.k. traktować jako prowadzącej do niwelacji ewentualnej wadliwości postępowania dowodowego, czy też oceny dowodów.

Sąd Okręgowy w R. zauważył również, że w toku ponownego rozpoznania sprawy rzeczą Sądu I instancji będzie także rozważenie, czy czyny zakwalifikowane przez oskarżyciela publicznego - w razie potwierdzenia sprawstwa oskarżonych - jako przestępstwa z art. 286 § 1 kk, nie wyczerpują znamion czynu z art. 284 § 1 lub § 2 kk. Przy czym mieć na uwadze powinien również unormowanie zawarte w art. 119 § 1 kw.

Powyższe uwarunkowania prawne, implikowały konieczność ponownego rozpoznania sprawy w całości przez Sąd *a quo*, a zasadności takiego rozstrzygnięcia skarga obrońcy oskarżonego nie podważała.

Z tych względów należało orzec jak w postanowieniu.